

I 1994 sluttede Israel fred med Jordan. Man gik langt i White River. Man trak her i år sine styrker ud af Sydlibanon, i Camp David i sommer tilbød Barak trods en vanskelig indenrigspolitisk situation næsten 95 pct. af Gaza og Vestbredden overgivet til selvstyret, og som jeg har forstået også til en egen stat. Jeg synes derfor ikke, man kan have debatten her uden at minde om disse tiltag fra Israels side.

Men når det er sagt, siger jeg til hr. Holger K. Nielsen, at jeg da erkender, at vi alle har fejl, og jeg er enig i, at de bosættelser, som er etableret, har skabt en problemstilling. Det er også det, som Venstre bl.a. som medforslagsstiller til vedtagelsen er inde på. Jeg tror, at dér skal man gribe ind.

I Venstre er vi i øvrigt enige i de initiativer, som udenrigsministeren i sin besvarelse var inde på man skal tage fra dansk side, fra EU-side og i øvrigt fra det internationale samfunds side. De initiativer kan vi støtte.

Hvis jeg lige kort til slut skal kommentere forslaget til vedtagelse, så forestiller jeg mig, at den første pind, hvor man taler om en international obeservatørmision til området, først kan blive effektiv, når der er en fred, idet en observatørsituation ellers kan være yderst farlig.

Jeg forudsætter med hensyn til den andersidste pind, at der sker stop for volden, hvis bistandshjælpen skal styrkes, som her nævnes. Det har ikke rigtig mening at bidrage, hvis volden fortsætter.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Svend Aage Jensby vil sikkert have forståelse for, at jeg tillader mig at rette, hvad jeg er overbevist om har været en fortællelse fra hans side, da han nævnte resolution 242 fra FN i 1967, idet hr. Jensby citerede, at man skulle trække sig tilbage fra »de besatte områder«. Det står der faktisk ikke. Der står »trække sig tilbage fra besatte områder«, og i forhandlingerne, og det er offentligt kendt, indgik der både forslag om, at der skulle stå »de besatte områder« og »alle besatte områder«. Det blev ikke teksten, det blev underkendt, og der står »fra besatte områder«.

Når så Israel i fredsforhandlingerne er gået med til tilbagetrækning for 92 pct.s vedkommende fra besatte områder, må man nok sige, at så står man faktisk ganske godt på grundlag af resolution 242.

Det er jeg sikker på at hr. Jensby også vil være enig med mig i.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg tror, hr. Jensby indledte med at sige, at det var vigtigt at holde en afbalanceret tale, hvorefter hr. Jensby, så vidt jeg kunne høre, holdt den mest enøjede tale, jeg har hørt meget længe om det her problem. Det synes jeg er forstemmende, for det er altså med til at umuliggøre at finde en løsning, må jeg sige til hr. Jensby.

Det tætteste på en kritik af staten Israel, der ellers alene byggede på fredsvilje, var, at bosættelsen har skabt problemer, tror jeg det blev til. Ja, det må man så sandelig sige den har. Den har skabt problemer på den måde, at det er et brud med alle de folkeretlige principper, der er, uden at der sker noget i den anledning. Det er jo problemet, at Israel får lov til det her.

På samme måde, da hr. Jensby skulle fremstille, hvad der skete i Oslo i 1993 i Osloaftalen, med, at Israel godkender PLO. Det afgørende i Oslo er, at palæstinenserne anerkender staten Israel.

Hvorfor kunne hr. Jensby ikke få det over sine læber?

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg synes, det var positivt, at der fra hr. Jensbys side var den helt klare kritik af de israelske bosættelser, og det skal der også gives anerkendelse for.

Men jeg deler ikke den opfattelse, at det specielt var Israel, der viste fredsvilje i hele Osloprocessen. Det er altså ikke rigtigt. Det var i høj grad palæstinenserne, der gik ind på et aftalekompleks, uden at to af de helt, helt centrale spørgsmål blev afklaret, nemlig flygtningespørgsmålet og status for Jerusalem.

Alligevel gik de ind i en positiv proces, hvor de efterfølgende har kunnet opleve, at Israel er løbet fra ånd og bogstav i aftalen, har udskudt implementeringen af delaftaler og har gennemført en eksplosion af bosættelser i de besatte områder.

Derfor kan jeg ikke forstå, hvordan man overhovedet kan komme frem til, at det er Israel, der har vist fredsvilje i hele Oslofredsprocessen. Det forholder sig omvendt. De brugte Oslofredsaftalerne som en anledning til at sabotere fredsprocessen og forværre de sociale vilkår for palæstinenserne i selvstyreområderne.